

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

19 octombrie 2017 *

„Trimitere preliminară – Impozite indirecte – Acumulări de capital – Aplicarea unei taxe de 1,5 % pe cesionarea, către un serviciu de compensare a tranzacțiilor («clearance service»), a acțiunilor nou-emise sau a acțiunilor destinate să fie cotate la o bursă de valori a unui stat membru”

În cauza C-573/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Secția Chancery, Regatul Unit], prin decizia din 20 octombrie 2016, primită de Curte la 14 noiembrie 2016, în procedura

Air Berlin plc

împotriva

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul A. Rosas (raportor), președinte de cameră, și doamnele C. Toader și A. Prechal, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Air Berlin plc, de S. Grodzinski, QC, de M. Jones, barrister, de M. Whitehouse, precum și de D. Pickstone și de M. Greene, solicitors;
- pentru guvernul Regatului Unit, de D. Robertson, în calitate de agent, asistat de R. Baldry, QC;
- pentru Comisia Europeană, de R. Lyal și de W. Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general, pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 10 și 11 din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului (JO 1969, L 249, p. 25, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 9), a articolelor 4 și 5 din Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital (JO 2008, L 46, p. 11), precum și a articolelor 12, 43, 48, 49 sau 56 din Tratatul CE (devenite articolele 18, 49, 54, 56 și 63 TFUE).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Air Berlin plc, pe de o parte, și Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Administrația Fiscală și Vamală din Regatul Unit, denumită în continuare „HMRC”), pe de altă parte, în legătură cu perceperea unei taxe, în temeiul articolului 70 din Finance Act 1986 (Legea finanțelor din 1986, denumită în continuare „FA 1986”), asupra unor cesionări de acțiuni care au avut loc în cursul anilor 2006 și 2009.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 69/335

- 3 Potrivit primului considerent al acesteia, Directiva 69/335 are drept obiectiv promovarea liberei circulații a capitalurilor în vederea creării unei uniuni economice ale cărei caracteristici să fie similare cu cele ale unei piețe interne. În acest scop, după cum reiese din al șaselea-al optulea considerent, această directivă urmărește armonizarea impozitului căruia îi sunt supuse aporturile la capitalul societăților în Comunitatea Europeană, prin instituirea unui impozit unic aplicat majorărilor de capital care să nu poată fi prelevat decât o singură dată în cadrul pieței comune și prin eliminarea tuturor celorlalte impozite indirecte având caracteristici similare cu acest impozit pe majorarea capitalului unică.
- 4 La articolul 4 alineatul (1) din Directiva 69/335 sunt enumerate tranzacțiile asupra cărora se aplică taxa pe majorarea capitalului. Printre acestea figurează înființarea unei societăți de capital și creșterea capitalului acesteia.
- 5 Articolul 10 din Directiva 69/335 prevede eliminarea impozitelor care au aceleași caracteristici cu taxa pe majorarea capitalului pentru tranzacțiile menționate la articolul 4 din directiva menționată.
- 6 Potrivit articolului 11 din Directiva 69/335:
„Statele membre nu aplică nicio formă de impozitare pentru:
(a) crearea, emiterea, admiterea în vederea cotei la bursa de valori, punerea în circulație sau tranzacționarea acțiunilor sau a altor titluri de valoare de același tip sau a certificatelor reprezentând astfel de titluri de valoare, indiferent de emitent;
(b) împrumuturile, inclusiv obligațiunile guvernamentale contractate prin emiterea de obligațiuni sau de alte titluri de valoare negociabile, indiferent de emitent sau alte formalități aferente sau crearea, emiterea sau admiterea la bursa de valori, punerea în circulație sau tranzacționarea acestor obligațiuni sau a altor titluri de valoare negociabile.”
- 7 Totuși, în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (a) din directiva menționată, statele membre pot, prin derogare de la dispozițiile articolelor 10 și 11 din aceasta, să impună „taxe pe cesionarea de titluri de valoare, impozitate sau nu la o cotă unitară”.

Directiva 2008/7

- 8 Directiva 2008/7 este o reformare a Directivei 69/335, căreia îi reia în esență termenii. Totuși, astfel cum reiese din considerentele sale (4)-(6), aceasta urmărește eliminarea progresivă a impozitului pe capital.
- 9 Articolul 4 din această directivă se referă la operațiunile de restructurare.
- 10 Articolul 5 din directiva menționată, intitulat „Tranzacții care nu sunt supuse impozitării indirecte”, prevede:
- „(1) Statele membre nu impun societăților de capital nicio formă de impozitare indirectă în ceea ce privește:
- (a) aporturile de capital;
- (b) împrumuturile sau furnizarea de servicii sub formă de aporturi de capital;
- [...]
- (2) Statele membre nu impun nicio formă de impozitare indirectă în ceea ce privește:
- (a) crearea, emiterea, admiterea în vederea cotei la bursa de valori, punerea în circulație sau tranzacționarea părților sociale sau a altor titluri de valoare de același tip sau a certificatelor reprezentând astfel de titluri de valoare, indiferent de emitent;
- [...]”
- 11 Totuși, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din aceeași directivă, statele membre pot, fără a aduce atingere articolului 5 din aceasta, să impună „taxe la cesiunea titlurilor de valoare, impozitate sau nu la o cotă unitară”.

Dreptul Regatului Unit

- 12 Regatul Unit nu percepe taxă pe majorarea capitalului. În schimb, percepe o taxă de timbru pe anumite acte care constată cesionarea de acțiuni. Atunci când este vorba despre o vânzare constatată prin intermediul unui înscris, taxa de timbru este de 0,5 % din cuantumul sau valoarea contraprestației pentru cesiune, în conformitate cu punctul 1 din anexa 13 la Finance Act 1999 (Legea finanțelor din 1999). Atunci când cesionarea de acțiuni nu este rezultatul unei vânzări, taxa de timbru este de 5 lire sterline (GBP) (aproximativ 7 euro), în conformitate cu alineatul 16 din anexa 13 la Finance Act 1999. Această taxă de 5 GBP a fost eliminată în anul 2008.
- 13 Atunci când cesionarea nu este constatată printr-un înscris, de exemplu în cazul transferurilor electronice, este percepută, în temeiul articolului 87 din FA 1986, o taxă suplimentară la taxa de timbru („Stamp Duty Reserve Tax”, denumită în continuare „SDRT”), care se ridică la 0,5 % din cuantumul sau valoarea contraprestației cesionării.
- 14 Din cauza dificultății de a percepe taxa la fiecare transfer de proprietate în sistemele de compensare, sunt aplicabile dispoziții speciale. Reglementarea, în speță articolul 70 sau articolul 96 din FA 1986, prevede plata unei taxe de timbru sau a SDRT în cotă de 1,5 % la admiterea inițială a valorilor în sistemul de compensare, cesionările ulterioare în interiorul acestui sistem fiind scutite de taxe. Totuși, cu aprobarea HMRC, un serviciu de compensare poate opta pentru un regim alternativ, prevăzut la

articolul 97 A din FA 1986, care prevede neperceperea taxei de 1,5 % la introducerea acțiunilor în serviciul de compensare, ci perceperea SDRT, cu ocazia oricărei cesionări a acțiunilor în cadrul acestui serviciu, în cotă de 0,5 % din valoarea contraprestației cesionării.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 15 Air Berlin este o companie aeriană comercială înregistrată în Regatul Unit. La 11 mai 2006, aceasta a efectuat o operațiune de introducere la bursa de valori (ofertă publică inițială) la Bursa din Frankfurt.
- 16 În temeiul dreptului german, pentru a putea fi cotate la Bursa din Frankfurt, Air Berlin era obligată să coteze toate acțiunile din aceeași categorie, inclusiv cele care nu erau destinate a fi vândute în cadrul introducerii la bursa de valori. Pentru a îndeplini această condiție, compania aeriană a fost obligată să transfere proprietatea juridică asupra acțiunilor ordinare existente, reprezentând totalitatea capitalului său social, către Clearstream Banking AG (denumită în continuare „Clearstream Frankfurt”), ca mandatar al serviciului de reglementare și de compensare al Bursei din Frankfurt.
- 17 Cele 40 177 604 acțiuni ordinare existente, deținute de acționarii existenți, a căror proprietate juridică a fost cesionată de Air Berlin către Clearstream Frankfurt, includeau:
 - 2 177 604 acțiuni ordinare deținute de angajați (care nu le puteau vinde) și
 - 38 000 000 de acțiuni ordinare (care puteau fi vândute fără restricții), din care 20 608 696 erau păstrate de acționarii existenți și 17 391 304 erau oferite spre vânzare publicului în cadrul introducerii la bursa de valori.
- 18 În conformitate cu articolul 70 din FA 1986, aceste operațiuni de cesionare a acțiunilor către Clearstream Frankfurt au determinat aplicarea taxei de timbru prevăzute în Regatul Unit, în cuantum de 4 971 410 GBP (aproximativ 7 282 100 de euro), reprezentând 1,5 % din valoarea de piață a acțiunilor la momentul cesionării.
- 19 Oferta publică inițială a condus la emiterea a 19 565 217 acțiuni noi, neincluse în cele 40 177 604 acțiuni transferate și pentru a căror valoare, potrivit observațiilor Regatului Unit, nu a fost percepută nicio taxă de timbru.
- 20 La 10 iunie 2009, Air Berlin a emis 4 500 000 de acțiuni ordinare suplimentare, în valoare de 3,50 euro fiecare (respectiv 15,75 milioane de euro în total), în favoarea a trei acționari diferiți. Transferul proprietății juridice asupra acestor acțiuni către Clearstream Frankfurt, necesar înscrierii lor la Bursa din Frankfurt, a fost efectuat la 7 octombrie 2009 și a generat o taxă de timbru de 241 010 GBP (aproximativ 260 580 de euro), respectiv 1,5 % din valoarea de piață a acțiunilor la momentul cesionării.
- 21 Ca regulă generală, aprobarea de către HMRC a opțiunii prevăzute la articolul 97 A din FA 1986 este subordonată condiției ca operatorul serviciului de compensare să adopte dispoziții care să fie de natură să garanteze HMRC că va fi efectuată colectarea SDRT în cotă de 0,5 % pentru fiecare dintre operațiunile de cesionare realizate ulterior în cadrul acestui serviciu și care să fie în conformitate cu celelalte obligații relevante care decurg din legislația cu privire la SDRT.
- 22 Deși, în conformitate cu dreptul Regatului Unit, Clearstream Frankfurt avea posibilitatea să opteze pentru regimul prevăzut la articolul 97 A din FA 1986 în ceea ce privește cele două operațiuni de cesionare de acțiuni din 2006 și din 2009, reiese din decizia de trimitere că aceasta nu a exercitat opțiunea respectivă. Pe de altă parte, Air Berlin nu putea obliga Clearstream Frankfurt să facă acest lucru.

- 23 Legislația Regatului Unit nu definește persoana obligată la plata taxei de timbru. Cu toate acestea, dacă o cesionare de acțiuni nu generează plata taxei de timbru, beneficiarul cesionării nu poate fi înregistrat ca proprietar al acțiunilor în sens juridic și nu poate invoca cesiunea ca probă în cadrul unei proceduri jurisdicționale. Prin urmare, acest beneficiar se asigură, ca regulă generală, că taxa de timbru este plătită. În cadrul unui serviciu de compensare, practica comercială obișnuită este însă ca societatea ale cărei acțiuni fac obiectul depunerii la serviciul de compensare să fie cea care plătește taxa de timbru. Prin urmare, Air Berlin este cea care a plătit taxa de timbru cu ocazia celor două operațiuni de cesionare de acțiuni din 2006 și din 2009.
- 24 La 23 martie 2010, Air Berlin a solicitat HMRC restituirea taxei de timbru care îi fusese percepută pentru aceste tranzacții. Prin decizia din 5 septembrie 2011, HMRC a respins această cerere.
- 25 Sesizată cu o acțiune împotriva acestei decizii, High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Secția Chancery, Regatul Unit], a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Perceperea de către un stat membru a unei taxe de timbru de 1,5 % asupra cesiunii, astfel cum se enunță mai sus, în împrejurările prezentate anterior, este contrară uneia sau mai multora dintre următoarele dispoziții:
- a) articolul 10 sau articolul 11 din [Directiva 69/335]
 - b) articolul 4 sau articolul 5 din [Directiva 2008/7] sau
 - c) articolele 12, 43, 48, 49 sau 56 din Tratatul CE?
- 2) Răspunsul la prima întrebare este diferit în cazul în care cesiunea acțiunilor către serviciul de compensare era necesară pentru a facilita cotarea societății în cauză la o bursă de valori în același stat membru sau într-un alt stat membru?
- 3) Răspunsul la prima sau la a doua întrebare este diferit în cazul în care dreptul național al statului membru permitea unui operator al unui serviciu de compensare, după aprobarea autorității fiscale, să opteze pentru posibilitatea ca nicio taxă de timbru să nu fie datorată pentru cesiunea de acțiuni către un serviciu de compensare, dar, în schimb, SDRT este percepută pentru fiecare vânzare consecutivă a acțiunilor în cadrul serviciului de compensare (la cota de 0,5 % din prețul de vânzare)?
- 4) Răspunsul la a treia întrebare este diferit atunci când structura tranzacțiilor aleasă de societatea în cauză implică imposibilitatea exercitării unei astfel de opțiuni?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 26 Este necesar ca prima și a doua întrebare să fie examinate împreună. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 10 sau 11 din Directiva 69/335, articolul 4 sau 5 din Directiva 2008/7, precum și articolul 12, 43, 48, 49 sau 56 CE (devenite articolele 18, 49, 54, 56 sau 63 TFUE) trebuie interpretate în sensul că se opun percepției de către un stat membru a unei taxe de timbru de 1,5 % asupra unei operațiuni de cesionare de acțiuni către un serviciu de compensare. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă răspunsul la prima întrebare este diferit în cazul în care cesionarea acțiunilor către serviciul de compensare era necesară pentru a permite societății interesate cotarea la o bursă de valori în acest stat membru sau într-un alt stat membru.

- 27 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Directiva 69/335 și Directiva 2008/7, care a abrogat-o și a înlocuit-o, au efectuat o armonizare completă a situațiilor în care statele membre pot supune majorarea capitalului unor impozite indirecte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2007, Comisia/Grecia, C-178/05, EU:C:2007:317, punctul 31, precum și Hotărârea din 1 octombrie 2009, HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, punctul 25).
- 28 Or, astfel cum Curtea a statuat deja, atunci când o chestiune face obiectul unei armonizări la nivelul Uniunii, măsurile naționale aferente trebuie să fie apreciate în lumina prevederilor acelei măsuri de armonizare, iar nu a celor din Tratatul FUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2009, HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, punctul 26, precum și jurisprudența citată).
- 29 Rezultă că, pentru a răspunde la prima și la a doua întrebare preliminară, Curtea trebuie să se limiteze la interpretarea Directivelor 69/335 și 2008/7.
- 30 În această privință, trebuie să se constate că articolul 4 din Directiva 2008/7 se referă la operațiuni de restructurare și nu pare relevant în cadrul litigiului principal. Prin urmare, trebuie interpretate articolele 10 și 11 din Directiva 69/335 și articolul 5 din Directiva 2008/07, care interzic, printre altele, orice formă de impozitare indirectă a aporturilor de capital, precum și a creării, emiterii, admiterii în vederea coteșii la bursa de valori, punerii în circulație sau tranzacționării acțiunilor sau a altor titluri de valoare de același tip.
- 31 Rezultă cu claritate din jurisprudența Curții că, având în vedere obiectivele urmărite de directivele menționate, articolele 10 și 11 din Directiva 69/335, precum și articolul 5 din Directiva 2008/7 trebuie să facă obiectul unei interpretări largi, pentru a evita ca interdicțiile prevăzute la aceste dispoziții să fie private de efect util (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2004, Comisia/Belgia, C-415/02, EU:C:2004:450, punctul 33, Hotărârea din 28 iunie 2007, Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, C-466/03, EU:C:2007:385, punctul 39, precum și Hotărârea din 1 octombrie 2009, HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, punctul 34).
- 32 Curtea a statuat astfel că, în conformitate cu obiectivele prevăzute la articolul 11 din Directiva 69/335 și la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2008/7, interdicția impozitării operațiunilor de majorare de capital se aplică și operațiunilor care nu sunt expres vizate de această interdicție, în condițiile în care o asemenea impozitare echivalează cu impozitarea unei operațiuni care face parte integrantă dintr-o operațiune globală referitoare la majorarea de capital (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, Gielen, C-299/13, EU:C:2014:2266, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 33 În cauza principală, faptele generatoare ale SDRT rezidă în realizarea a două operațiuni distincte. Prima constă în cesionarea efectuată de Air Berlin către Clearstream Frankfurt, în cursul anului 2006, a proprietății juridice asupra a 40 177 604 acțiuni ordinare existente, deținute de acționarii existenți. Cea de a doua constă în emiterea, în cursul anului 2009, a 4 500 000 de acțiuni ordinare suplimentare în favoarea a trei acționari diferiți, a căror proprietate juridică a fost transferată ulterior către Clearstream Frankfurt. Interpretarea Directivei 69/335 este relevantă pentru prima operațiune, în timp ce interpretarea Directivei 2008/7 este relevantă pentru cea de a doua.
- 34 În ceea ce privește operațiunea survenită în cursul anului 2006, Regatul Unit arată că aceasta a constat într-o operațiune de cesionare de acțiuni existente către un serviciu de compensare, fără atragerea de noi capitaluri pentru societate, pentru care putea fi percepută o taxă de timbru, în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (a) din Directiva 69/335, care prevede că, fără a aduce atingere articolelor 10 și 11, statele membre pot impune taxe pe cesionarea de titluri de valoare. Acesta contestă interpretarea dată de Air Berlin potrivit căreia articolul 12 din directiva menționată trebuie limitat numai la situațiile în care intervine o schimbare de proprietate între persoane care acționează în calitate de investitori, astfel încât o cesionare către un serviciu de compensare nu ar intra sub incidența acestei dispoziții. Potrivit Regatului Unit, noțiunea „cesionare de titluri de valoare” care

figurează la acest articol 12 cuprinde orice operațiune prin care un drept sau un interes asupra titlurilor este cedat de o persoană altei persoane și nu depinde de starea sau de capacitatea autorului și a beneficiarului cesiunii respective. Acesta ar fi cazul unei cesiuni de titluri către un serviciu de compensare, care ar avea o incidență asupra proprietății titlului și ar modifica în mod fundamental drepturile respective ale părților, în pofida faptului că proprietatea efectivă nu este cesionată acestui serviciu de compensare.

- 35 În această privință, deși instanța de trimitere nu a descris în detaliu nici funcționarea sistemului de compensare și nici consecințele juridice, formale și efective ale cesionării proprietății juridice asupra acțiunilor către Clearstream Frankfurt, Regatul Unit a recunoscut că această cesionare nu a avut drept consecință cesiunea proprietății efective asupra acțiunilor. Reiese astfel că această cesionare a proprietății juridice, impusă de dreptul german, a constituit numai o condiție de funcționare a sistemului de compensare și nu a avut efect asupra dreptului de a dispune de acțiuni sau de a beneficia de acestea. Reiese în această privință din cuprinsul deciziei de trimitere că 2 177 604 acțiuni ordinare deținute de angajați care nu erau liberi să le vândă au putut fi cotate la Bursa din Frankfurt chiar dacă proprietatea legală asupra lor fusese cesionată serviciului de compensare.
- 36 Rezultă că, întrucât o astfel de cesionare de proprietate juridică nu are consecințe asupra proprietății efective, nu poate fi considerată o cesionare de titluri de valoare care constituie o operațiune autonomă, asupra căreia poate fi percepută o taxă, în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (a) din Directiva 69/335. Această cesionare trebuie privită doar ca o operațiune accesorie, integrată în operațiunea de admitere a acțiunilor la Bursa din Frankfurt, care, în conformitate cu articolul 11 din Directiva 69/335, nu poate fi supusă niciunei impozitări, indiferent de formă.
- 37 În ceea ce privește obligația prevăzută de dreptul german pentru ca societatea să poată fi cotată la Bursa din Frankfurt de a cota toate acțiunile din aceeași categorie, inclusiv cele care nu sunt destinate a fi vândute la momentul introducerii la bursa de valori, aceasta poate constitui un indiciu al unei operațiuni globale pentru admiterea unei societăți la Bursa din Frankfurt, care include și cesionarea proprietății juridice asupra acțiunilor către Clearstream Frankfurt. Existența unei obligații legale nu este însă necesară atunci când este vorba despre a stabili dacă o operațiune este suficientă în sine sau dacă trebuie considerată ca făcând parte integrantă dintr-o operațiune globală în legătură cu majorarea de capital.
- 38 În ceea ce privește operațiunea survenită în cursul anului 2009, Regatul Unit subliniază că cesionarea acțiunilor, care a avut loc la 7 octombrie 2009, este o operațiune distinctă și ulterioară majorării de capital prin intermediul emiterii a 4 500 000 de acțiuni în favoarea unor noi subscriitori, intervenită la 10 iunie 2009, astfel încât această operațiune putea fi supusă unui impozit pe cesiunea titlurilor de valoare, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2008/7.
- 39 Este necesar să se constate însă că acțiunile Air Berlin cesionate serviciului de compensare constituiau acțiuni noi, corespunzătoare unei majorări de capital.
- 40 Or, trebuie amintit că a permite aplicarea unui impozit sau a unei taxe pe prima achiziție a unui titlu de valoare nou-emis echivalează în realitate cu impozitarea emiterii înseși a acestui titlu de valoare în măsura în care aceasta face parte integrantă dintr-o operațiune globală referitoare la majorarea capitalului. Astfel, o emisie de titluri de valoare nu constituie un scop în sine, ci are sens numai din momentul în care aceste titluri își găsesc cumpărători (Hotărârea din 15 iulie 2004, Comisia/Belgia, C-415/02, EU:C:2004:450, punctul 32, precum și Hotărârea din 1 octombrie 2009, HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, punctul 32).

- 41 Efectul util al articolului 5 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2008/7 presupune, prin urmare, că „emiterea”, în sensul acestei dispoziții, trebuie să includă prima achiziționare a titlurilor de valoare care are loc în cadrul emiterii acestora (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 iulie 2004, Comisia/Belgia, C-415/02, EU:C:2004:450, punctul 33, și Hotărârea din 1 octombrie 2009, HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, punctul 33).
- 42 Trebuie, așadar, să se răspundă la prima și la a doua întrebare după cum urmează:
- articolele 10 și 11 din Directiva 69/335 trebuie interpretate în sensul că se opun impozitării unei operațiuni de cesionare de acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, prin care proprietatea juridică asupra tuturor acțiunilor unei societăți a fost cesionată unui serviciu de compensare cu singurul scop de a înscrie aceste acțiuni la o bursă de valori, fără ca proprietatea efectivă asupra acestor acțiuni să fie modificată;
 - articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2008/7 trebuie interpretat în sensul că se opune impozitării unei operațiuni de cesionare de acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, prin care proprietatea juridică asupra acțiunilor nou-emise în cadrul unei majorări de capital a fost cesionată unui serviciu de compensare cu singurul scop de a oferi aceste noi acțiuni spre vânzare.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare

- 43 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă răspunsul la prima și la a doua întrebare este diferit în cazul în care legislația statului membru permite unui operator al unui serviciu de compensare, după aprobarea autorității fiscale, să opteze pentru posibilitatea ca nicio taxă de timbru să nu fie datorată pentru cesiunea inițială de acțiuni către un serviciu de compensare, dar, în schimb, este percepută o taxă pentru fiecare vânzare ulterioară a acțiunilor. Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă răspunsul ar fi diferit în cazul în care beneficiul opțiunii ar fi exclus.
- 44 Trebuie să se constate că aceste întrebări par fondate pe premisa potrivit căreia fiecare vânzare de acțiuni ulterioară cesiunii inițiale a acțiunilor către serviciul de compensare ar putea să genereze o impozitare în conformitate cu Directiva 2008/7. Întrucât întrebările preliminare nu privesc acest element al raționamentului, nu este necesar ca Directiva 2008/7 să fie interpretată sub acest aspect.
- 45 În ceea ce privește existența opțiunii vizate la articolul 97 A din FA 1986, trebuie să se constate că aceasta oferă serviciului de compensare posibilitatea de a evita plata SDRT de 1,5 % la admiterea inițială a titlurilor de valoare în sistemul de compensare cu condiția ca operatorul serviciului de compensare să adopte dispoziții care sunt de natură să garanteze HMRC că va fi efectuată colectarea SDRT în cotă de 0,5 % pentru fiecare dintre operațiunile de cesionare realizate ulterior în cadrul acestui serviciu și care sunt în conformitate cu celelalte obligații relevante care decurg din legislația referitoare la SDRT.
- 46 În speță, rezultă din răspunsurile la primele două întrebări că Directivele 69/335 și 2008/7 se opun percepției unei taxe la cesionarea unor acțiuni către un serviciu de compensare, care face parte dintr-o operațiune de admitere a acestor acțiuni la bursa de valori sau de emiteră a unor acțiuni noi.
- 47 În această privință, având în vedere faptul, pe de o parte, că mecanismul opțiunii în discuție presupune o intervenție activă și că, în lipsa acestei intervenții, se aplică o reglementare contrară dreptului Uniunii și, pe de altă parte, că, potrivit instanței de trimitere, în litigiul principal, Air Berlin, care a plătit taxa de timbru, nu era autorizată să exercite această opțiune, că ea nu putea obliga serviciul de compensare să exercite opțiunea și că acesta nu avea niciun interes să o exercite, posibilitatea de a exercita o opțiune este lipsită de relevanță pentru aplicarea interdicției enunțate la articolele 10 și 11 din Directiva 69/335,

precum și la articolul 5 din Directiva 2008/7 (a se vedea prin analogie Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza HSBC Holdings și Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:163, punctul 71).

48 În consecință, nu este necesar să se țină seama de această opțiune.

49 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a treia și la a patra întrebare că răspunsul la prima și la a doua întrebare nu este diferit în cazul în care legislația unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, permite operatorului unui serviciu de compensare, după aprobarea autorității fiscale, să opteze pentru posibilitatea ca nicio taxă de timbru să nu fie datorată pentru cesionarea inițială de acțiuni către un serviciu de compensare, dar, în schimb, să fie percepută o taxă suplimentară față de taxa de timbru pentru fiecare vânzare ulterioară de acțiuni.

Cu privire la cheltuielile de judecată

50 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

- 1) **Articolele 10 și 11 din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului trebuie interpretate în sensul că se opun impozitării unei operațiuni de cesionare de acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, prin care proprietatea juridică asupra tuturor acțiunilor unei societăți a fost cesionată unui serviciu de compensare cu singurul scop de a înscrie aceste acțiuni la o bursă de valori, fără ca proprietatea efectivă asupra acestor acțiuni să fie modificată.**
- 2) **Articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital trebuie interpretat în sensul că se opune impozitării unei operațiuni de cesionare de acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, prin care proprietatea juridică asupra acțiunilor nou-emise în cadrul unei majorări de capital a fost cesionată unui serviciu de compensare cu singurul scop de a oferi aceste noi acțiuni spre cumpărare.**
- 3) **Răspunsul la prima și la a doua întrebare nu este diferit în cazul în care legislația unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, permite operatorului unui serviciu de compensare, după aprobarea autorității fiscale, să opteze pentru posibilitatea ca nicio taxă de timbru să nu fie datorată pentru cesionarea inițială de acțiuni către un serviciu de compensare, dar, în schimb, să fie percepută o taxă suplimentară față de taxa de timbru pentru fiecare vânzare ulterioară de acțiuni.**

Semnături